

El Problema Catalá a Méjic.

AMB motiu del moviment autonomista—no nacionalista—desenrrotllat últimament a Catalunya, i que ha arribat fins a nosaltres, s'ens han donat a conèixer les valioses (?) personalitats amb que contem en el *seno* de la colònia catalana de Méjic.

Com que l'esmentat moviment semblava tenir importància mundial, els diaris de la ciutat dels palaus cregueren convenient parlar-ne, emperó en parlaren d'una manera que demostrava l'importància que per ells tenia el problema catalá, i acte seguit iniciaren una *encuesta*, com ne diuen per aquí, *interviuint* a les persones que'ls indicaven.

Hi va haver senyor que solsament s'havia vist el nom impres en la capçalera de les factures comercials de casa seva, altres que ni aixó, i algun afanyós de véure-se'l a cada pas al peu d'un article, fos de lo que fos, encare que fos parlant de l'influència del formatge de bola en les futures conferències de la pau.

De totes aquestes *interviews*, les que més ens cridaren l'atenció foren la del senyor Alvarez Ribas, i la que'n podríem dir a *duetto* entre'l senyor Casamajó i el senyor Francesc de Paula Juanico, president i secretari respectivament—que Deu els conservi els càrrecs—del Orfeó Catalá de Méjic.

En la *interview* del *duetto* de referència llegirem coses que ja sabem, perquè el Sr. Juanico está cansat de repetir-les, ¿no s'en recorden? és alló de les Bases de Manresa; la fundació de la Lliga; la formació de «La Veu»; lo del tot o res; i sobre tot aquella manera tan familiar de tractar a les personalitats catalanes com si fossin de la família.

Tot aixó no ens estranya, al fi i al cap ens fem l'efecte de que a la colònia catalana de Méjic hi tenim un fonógraf que sempre toca el mateix disc: l'eterna cançó de les enyorances d'una joventut perduda en les ubérrimes terres d'Anahuac.

Referent a la del senyor Alvarez Ribas, la cosa és més seria, perquè enclou una equivocació—i no en volem dir una altre cosa—en lo que respecta a la política catalana.

En el senyor Ribas, per llur intel·ligència, per la missió que l'ha portat a les Amèriques i per la tasca que ve desenrrotllant, fa que sigui imperdonable aquesta equivocació, per alguns; pels altres, falta de sinceritat. La seva darrera *interview* publicada en «El Pueblo», ha vingut a demostrar-nos que la defensa de Catalunya a les Amèriques seria molt migrada si s'en tenien de cuidar aquests que per la seva representació i personalitat, arriben a un moment en que son deure inel·ludible és la defensa dels interessos de Catalunya.

Es cert que quan la vida d'un home és de complerta independència pot enfrontar-se amb tot alló que pugui perjudicar interessos creats; emperó quan aquesta independència és relativa, solsament aparent, entenem que ans que parlar amb perjudici d'una causa, en lloc de defensar-la, perquè aquesta és filla de l'aspiració d'un poble, que no és una causa d'avui; que